

немирима, свуда око себе шире немир и несрећу. Кад човек зарати са Богом, он се истовремено нађе у ратном стању и са самим собом, са природом, људима и анђелима. „Добар човек из добре ризнице срца својега износи добро, а зао човек из зле ризнице срца својега износи зло, јер уста његова говоре од увишка срца“ (Лука 6, 45), учи нас Господ.

Данас, више него икад, потребни су нам мир на земљи и добра воља међу људима и народима. Неће бити мира међу људима, неће бити мира међу народима, докле год људи не буду испуњени хришћанским човекољубљем, докле год сваки човек не заволи ближњег онолико колико себе воли, докле год савршена љубав не постане закон живота за све. Данас нам је потребан јеванђељски, Божански мир, мир који нам се роди у Витлејему – Новорођени Богомладенац Исус Христос, који је вечни мир.

Савремени човек услед брзог темпа живота, не стиже да се довољно унесе ни у породични, а ни у црквени живот. Све је мање међусобних разговора и разумевања и зато се често делимо међусобно, а свака подела са собом доноси слабљење вере и поверења, наде и љубави. Зато је Богомладенац Христос дошао на земљу да се у Њему обнављамо и препораћамо и да у Њему нађемо себе и једни друге.

Божјић је код нас празник који је препун обичаја који исказују богатство историјског постојања нашег народа. Ипак, неопходно је указати да се смисао Божића не исцрпљује у историјском сећању, него да је овај празник животна значајна за сваки нараштај и за сваког човека. Обичаји јесу саставни део сваког празника, али је неопходно да из њих извучемо поуку и смисао, а не да обичаји представљају пуко извршавање одређених радњи. Тако се догађа да се због обичаја животодавни смисао овог празника често превиђа и заборавља.

Прослављање празника Христовог Рођења треба у сваком човеку да пробуди осећај верског препорода и да га јасно усмери ка практичном хришћанском животу. Тај практични хришћански живот је заправо врлински живот без којег је немогуће да се човек усавршава, јер његова вера остаје само мртво следовање одређеној доктрини. Вера без врлине могла би се поистоветити са идеолошким учењима којих у савременом свету има много. Јасно је да

Православље није идеологија, него живот по Јеванђељу на основу кога људи могу да нас препознају као истините православне вернике. Зато је важно да наше прослављање Бога и слављење празника најпре покажемо кроз врлине.

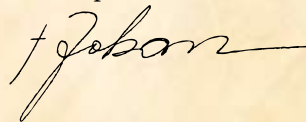
Господ Исус Христос нам је својим личним примером, животом и делима указао шта су врлине и где је њихово место у човековом животу. Живећи врлинским и светотајинским животом човек се охристовљује тако да сва његова дела налазе своје испуњење у личности Господа Исуса Христа. Управо из тог разлога неопходно је почети говорити о врлинама на овај дан када је Христос постао човек и започео наше спасење. Дакле, Божић је својеврсни почетак нашег васпитавања у врлинском животу. Када говоримо о врлинама, јасно је да је њихов број неограничен и да врлинско живљење зависи од сваког појединца и његовог односа према другом, али неопходно је да се укаже на чињеницу да су од свих врлина данашњем човеку најзначајније три: вера, нада и љубав, које представљају три реалности које су неопходне човеку у свим временима, зато што је он оробљен својом животном везаношћу за добра овог света, док веру, наду и љубав често доживљава као нешто споредно у свом животу. Ипак, човек данашњице траба да види да наведене врлине јесу суштински битне за његово постојање. Ову истину најпре треба да видимо у празнику Божића.

Са овим жељама и молитвом Богомладенцу Христу, желимо вам, драга децо духовна, изобиље Божићног мира, слоге и љубави, поздрављајући вас Божићним поздравом:

**МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ!
ВАИСТИНУ СЕ РОДИ!**

Срећна и Богом благословена наступајућа
Нова 2018. година.

Ваш молитвеник пред Богомладенцем Христом

Епископ шумадијски

Ј О В А Н

**ПО МИЛОСТИ БОЖИЈОЈ
ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП ШУМАДИЈСКИ**

**СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ, МОНАШТВУ И
ВЕРНОМ НАРОДУ ОВЕ БОГОМ ЧУВАНЕ
ЕПАРХИЈЕ ШУМАДИЈСКЕ, БЛАГОДАТ ВАМ И
МИР ОД БОГА ОЦА, БОГА СИНА И БОГА
ДУХА СВЕТОГА УЗ СВЕРАДОСНИ БОЖИЋНИ
ПОЗДРАВ:**

МИР БОЖИЈИ – ХРИСТОС СЕ РОДИ

Рођење Господа нашег Исуса Христа највеће је чудо неба и земље, историје и вечности (Прва Тимотеју 3, 16). Овај велики догађај човек може појмити само вером и чистим срцем. Своју љубав према нама Бог је показао слањем свог Јединородног Сина у овај свет и тако предвечни Син Божији постаје историјски Син човечији, да би нас људе, који смо до Његовог доласка седели у тами и сенци смртној, учинио синовима Божијим. О значају доласка Господа Христа у свет Свети Григорије Паласа каже: „Оваплоћење Бога Логоса донело је нама људима неисказана блага, па и само Царство небеско.“ Празник Божића нам јасно говори да се рођењем Христовим небо и земља сједињују у једно. Зато у цркви о Божићу и певамо: „Небо и земља данас су сједињени јер се Христос родио. Данас се Бог на земљи јавио, а човек се до неба уздигао. Данас је, због човека, видљив у телу Онај који је по природи невидљив. Стога Му и ми одајемо славу анђелским ускликом: Слава на висини Богу, а на земљи мир.“

Бог се оваплотио да би могао да каже о себи и о нама ону последњу истину, која нам се никако другачије није могла открити: да нема више провалије која дели Бога и човека; нема несавладивих препрека за сусрет између Бога и човека – очи у очи, лицем у лице. Ради тог сусрета Господ је сишао на земљу и постао човек, проповедао Царство Божије, лечио људске болести, претрпео муке и смрт на крсту, васкрсао из мртвих и вазнео се на небеса.

Највеће чудо Богооваплоћења је у томе што се оно, догодивши се једном у историји, изнова обнавља у сваком човеку који прилази Христу. Ми тајанствено Христа срећемо у молитви, када откривамо да је Бог дошао да се усели у нас и испуни нас својим живоносним присуством. Ми Христа сусрећемо у Евхаристији, када причестивши се Телом и Крвљу Христовом, осетимо да је наше сопствено тело прожето Његовом Божанском енергијом. Ми сусрећемо Христа у нашим ближњима, када видимо да у сваком од њих сија лик Божији. Ми сусрећемо Христа у нашем свакодневном животу, када у буци и вреви одједном чујемо Његов глас како нас зове. Управо се тако Он изнова јавља у душама хиљада и хиљада људи и мења и преображава читав њихов живот, чинећи од неверника вернике, од грешних светитеље.

Шта је смисао и циљ човека на земљи, шта је сврха његовог подвига, свих његових духовних и моралних напора?

Одговор на ова питања, као и на питање смисла и циља Оваплоћења Сина Божијег, даје нам Свети апостол Павле: „А кад дође пуноћа времена, посла Бог Сина својега, који се роди од жене, који би под законом, да искупи оне који су под законом, да примимо усновљење“ (Галатима 4, 4–5). Христос је, дакле, дошао у овај свет да све људе учини синовима Божијим. Стога се ми, захваљујући том усновљењу, научени од самог Господа, пре свега на Литургији, али и у свакој прилици обраћамо Богу као своме оцу речима Оче наш.

Ово је разлог да схватимо како је циљ човековог живота на земљи, односно једина сврха човечијег постојања - богосиновство. „А када смо деца, и наследници смо: наследници, дакле, Божији а сунаследници Христови; пошто с њим страдамо да се с њим и прославимо“ (Римљанима 8, 17). Богосиновство је, према томе, највећи идеал хришћанина, идеал који се мора непрекидно остваривати и доказивати (сравни Прва Јованова 3, 1–3). На то нам указује целокупно Јеванђеље, а пре свега родослов Господа Исуса Христа, који сведочи и доказује да Син Божији, остајући оно што је био, постаје и оно што није био. Остајући истинити Бог, постаје истинити човек. Тиме је све људе који су у Њега поверовали учинио синовима Божијим. Јер, ако је могуће да Син Божији постане Син човечији, онда је исто тако могуће да и синови човечији постану синови Божији по благодати. „Видите колику нам је љубав дао Отац, да се деца Божија назовемо и будемо; зато нас свет не познаје, јер њега не позна“ (Прва Јованова 3, 1). Наше богосиновство је последица Оваплоћења Бога и показује се као највиша пројава љубави Божије према човечијем роду.

Зашто је дошао Син Божији на земљу?

Дошао је да обрадује сваког човека, свако људско биће у свим вековима и у свим световима, доневши на земљу цело небо, све небеске и вечне вредности: вечну истину, вечну правду, вечну љубав, вечни мир и вечни живот. Данас се десило оно што је касније посведочио јеванђелист Јован, љубљени ученик Господа Исуса Христа: „И Логос постаде тело и настани се међу нама, и видесмо славу његову, славу као Јединороднога од Оца, пун благодати и истине“ (Јован 1, 14).

Зашто је дошао Син Божији на земљу?

Дошао је да донесе љубав међу људе. Истинска хришћанска љубав јесте основно начело људског живота, начело друштвеног живота, начело живота уопште. Христова љубав јесте порицање свих видова егоизма, па зато једино она избавља из отровне таме самољубља, охолости и саможивоста. Једино Христовом љубављу, тим савршеним човекољубљем, условљена је хармонија, како у човековој личности, тако и у људском друштву. Йубав којом Христос љуби људски род јесте једино средство којим човек може правилно устројити свој однос према свима и свему у овом свету. Христова љубав је једини савршени закон за људски живот. „И који год буду живели по овом правилу, мир на њих и милост“ (Галатима 6, 16). Јер је Спаситељ рекао: „И како хоћете да вама чине људи, чините тако и ви њима“ (Лука 6, 31). У ових неколико речи изражено је цело Јеванђеље. Овим је Спаситељ обележио пут и начин којим се предокуша Царство Божије у човечијем животу.

Христос је, надаље, мир наш. Својим миром Христос је помирио васељену, давши свима подједнаку прилику да се измире у Њему. Зато апостол Павле и кличе: „Нема више Јудејца, ни Јелина, нема више роба ни слободнога, нема више мушког ни женског, јер сте ви сви један (човек) у Христу Исусу“ (Галатима 3, 28); те су тако хришћани браћа међу собом.

Мир је, браћо и сестре, једна од најчешћих речи коју налазимо у Новом Завету. Миром све започиње и миром се све завршава. Своју искупитељску мисију Спаситељ започиње миром: „Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља“ (Лука 2, 14), објавише свету рођење Господа анђели; и са њима мноштво војске небеске хвалили су Бога. Господ је миром поздрављао и миром отпоздрављао и са позивом на мир од себе испраћао. Са благословом мира од својих ученика се раставио, рекавши им: „Мир вам остављам, мир свој дајем вам; не дајем вам га као што свет даје. Нека се не збуњује срце ваше и нека се не боји“ (Јован 14, 27–28). И апостол Павле сваку своју посланицу започиње и завршава поздравом мира хришћанима дотичних Цркава. Са позивом на мир започиње и Света Литургија.

Мир је, браћо и сестре, стање срца и душе. Йуди, оптерећени својим унутрашњим раздорима и